

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **V. N.**
bytem X

zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2019, č. j. 095294/2019/KUSK,
sp. zn. SZ_041222/2018/KUSK/5,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2019, č. j. 095294/2019/KUSK,
sp. zn. SZ_041222/2018/KUSK/5, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu
řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále

jen „správní řád“) změnil výrok rozhodnutí Městského úřadu Votice, odboru správních činností a dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 14. 3. 2018, č. j. 9075/2018/SD-JH, sp. zn. 25330/2017/SD-JH/61 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), tak, že nyní zní: „*pan V. N., nar. X, trvale bytem: X, se uznává vinným z přestupku provozovatele vozidla podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 361/2000 Sb.“), jehož skutkovou podstatu naplnil porušením ust. § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., tím, že jako provozovatel motorového vozidla tovární značky F. G., registrační značky X, nezajistil, aby při jeho užití na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť dne 1. 4. 2017 ve 12:26:40 hodin na silnici č. I/3 v obci Miličín ve směru na Tábor, bylo zjištěno a zadokumentováno překročení nejvyšší dovolené rychlosti, kdy nezjištěnému řidiči byla v místě, kde smí jet nejvýše 50 km/h, naměřena automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy typu SYDO Traffic Velocity, rychlost 66 km/h, po odečtu tolerance 63 km/h, čímž porušil povinnosti stanovené ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb. a spáchal tak přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb. Za spáchání přestupku provozovatele vozidla se obviněnému ukládá: a) podle ust. § 125f odst. 4 s přihlédnutím k ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona č. 361/2000 Sb., za použití ust. § 35 až § 40 a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon č. 250/2016 Sb.“), správní trest pokuty ve výši 2.000 Kč, b) v souladu s ust. § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., a ust. § 6 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hraadí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 520/2005 Sb.“), povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou 1.000 Kč.“.*

2. Soud předesílá, že v uvedené věci rozhoduje již podruhé, poté co první odvolací rozhodnutí žalovaného zrušil rozsudkem ze dne 29. 4. 2019, č. j. 44 A 33/2018-31 (dále jen „první rozsudek“). Žalobce v nynější obsáhlé žalobě uplatňuje řadu námitek, přičemž v řadě z nich opakuje námitky, které soud již v prvním rozsudku shledal nedůvodnými. Z důvodu obsáhlosti žaloby a pro větší přehlednost jejího vypořádání soud uvádí argumentaci žalobce až dále v odůvodnění rozsudku. Žalobce navrhuje zrušit rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a žádá přiznat náhradu nákladů řízení.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě připomněl jednak to, že zdejší soud již v uvedené věci rozhodoval a jednak, které žalobní námitky shledal důvodnými. Žalovaný rovněž z opatrnosti navrhoval nařídit ústní jednání za účelem prokázání postupu podle § 79a zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o silničním provozu“), a dále poukázal na to, že správní orgány v novém projednání přestupku již odstranily dříve vytknuté vady. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

4. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 3. 4. 2017 obdržel správní orgán I. stupně oznámení o podezření ze spáchání přestupku, ve kterém bylo konstatováno, že předmětný přestupek byl spáchán dne 1. 4. 2017 v 12:26 hodin v Miličíně, na silnici I/3 ve směru na Tábor. Řidič vozidla jel po odečtu maximální přípustné odchylky měřicího zařízení rychlostí 63 km/hod, přičemž nejvyšší dovolená rychlost byla v daném úseku 50 km/hod. Součástí oznámení o podezření ze spáchání přestupku byl i protokol o měření průměrné rychlosti pořízený rychloměrem SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0019. Dne 5. 2. 2018 byl

učiněn záznam o odložení věci v dotčeném řízení a dne 7. 2. 2018 byl žalobci doručen příkaz, proti kterému podal dne 13. 2. 2018 prostřednictvím svého zmocněnce včasný odpor. Dne 14. 3. 2018 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.

5. Dne 15. 3. 2018 obdržel správní orgán I. stupně blanketní odvolání žalobce, doplněné k výzvě dne 21. 3. 2018, avšak bez uvedení konkrétních odvolacích námitek. Dne 18. 5. 2018 vydal žalovaný rozhodnutí č. j. 041222/2018/KUSK-OSA/ŠAM, sp. zn. 041222/2018/KUSK/2 (dále jen „první odvolací rozhodnutí“), jímž zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. Zdejší soud výše uvedené rozhodnutí žalovaného prvním rozsudkem zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, a to z dvou hlavních důvodů, jednak proto, že nebylo prokázáno, že by obecní policie měřila rychlost vozidel v souladu s § 79a zákona o silničním provozu a jednak proto, že nebylo prokázáno, že informace o měření rychlosti bylo uveřejněna v souladu s § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“).
6. Žalovaný po vrácení věci soudem doplnil správní spis o dokument nazvaný „Žádost o souhlas s určenými úseky měření rychlosti MP Votice“ ze dne 10. 6. 2010, č. j. 1116/10/PŘ-Č, ve kterém Policie České republiky vydala souhlasné stanovisko s měřením rychlosti vozidel v obci Miličín – průtah I/3, dále o smlouvu o spolupráci mezi městem Votice a společností GEMOS CZ, spol. s r.o. (dále jen „smlouva o spolupráci“), a umožnila žalobci se k doplněnému správnímu spisu vyjádřit ve stanovené lhůtě. Dne 12. 7. 2019 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2000 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, změnil výrok prvostupňového rozhodnutí a v ostatních částech rozhodnutí podle § 90 odst. 5 správního řádu potvrdil. V odůvodnění z hlediska závazného právního názoru soudu vysloveného v prvním rozsudku uvedl, že překročení rychlosti bylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy, na základě smlouvy o spolupráci mezi městem Votice a společností GEMOS CZ, spol. s r.o. s odkazem na webovou stránku <https://smlouvy.gov.cz>. Dále se žalovaný vyjádřil k otázce uložení správního trestu a zdůvodnil, proč přikročil ke změně výrokové části prvostupňového rozhodnutí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

7. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž je povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
8. Soud o žalobě rozhodl bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a neprováděl proto ani dokazování listinami dodatečně založenými do soudního spisu.

Posouzení žalobních bodů

9. Soud se nejprve zabýval žalobní námitkou, že obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu. Tuto žalobní námitku vznesl žalobce již v předchozí žalobě, přičemž jí soud přisvědčil. Žalobce v nynější žalobě mj. namítá, že žalovaným zůstalo opomenuto, zda bylo zřízení údajného automatického technického systému vhodným způsobem uveřejněno. Jelikož soud v uvedené věci rozhoduje podruhé, musí se

v souvislosti s opakovaně vznesenou žalobní námitkou nejprve zabývat tím, zda se žalovaný řídil právním názorem, který soud vyslovil v prvním rozsudku. K této problematice se opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud, přičemž dospěl k závěru, že pokud se za nezměněného skutkového stavu správní orgán neřídí závazným právním názorem, který soud vyslovil v předchozím zrušujícím rozsudku, jde o důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí bez dalšího, aniž by se soud zabýval dalšími uplatněnými žalobními námitkami (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002-25, publikovaný pod č. 73/2004 Sb. NSS či ze dne 23. 9. 2004, č. j. 5 A 110/2002-25, či z recentní judikatury ze dne 31. 10. 2019, č. j. 2 Ads 260/2019-32, body 16-18). Prolomení vázanosti správního orgánu právním názorem soudu přichází v úvahu výjimečně, a to pouze tehdy, pokud v průběhu dalšího správního řízení po zrušení rozhodnutí správního orgánu byla učiněna nová skutková zjištění nebo pokud došlo ke změně právní úpravy, podle níž má být věc posuzována (obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2004, č. j. 2 Ads 16/2003-56, publikovaný pod č. 352/2004 Sb. NSS). K ničemu takovému však v dalším řízení nedošlo a žalovaný byl povinen se právním názorem vysloveným v prvním rozsudku řídit.

10. V prvním rozsudku soud dospěl k závěru, že správní spis neobsahuje žádné podklady, ze kterých by vyplývalo, že obecní policie informovala veřejnost vhodným způsobem o tom, že bude pořizovat záznamy podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Jinými slovy, z podkladů pro vydání rozhodnutí ani z veřejně přístupných informací nebylo lze zjistit, že policie vhodným způsobem uveřejnila informace podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, a tedy že fotografie z automatizovaného technického prostředku byly pořízeny zákonným způsobem (srov. bod 24 prvního rozsudku). Zda by takovou informací mohlo být umístění dopravní značky s textem „MĚŘENÍ RYCHLOSTI“ nebylo možné posoudit, neboť ani v této otázce ze správního spisu nebylo možné zjistit, jestli byla příslušná dopravní značka umístěna v uvedeném místě i v den, kdy došlo k přestupkovému jednání, za které nese žalobce objektivní odpovědnost. Konečně soud dospěl k závěru, že ze správního spisu nejsou patrné žádné podklady, ze kterých by i nepřímým vyplývalo, že byla splněna podmínka § 79a zákona o silničním provozu. V tomto ohledu tak nebylo prokázáno, že měření rychlosti obecní policií probíhalo na úseku určeném Policií České republiky. V souhrnu tak nebylo možné přezkoumat, zda správní orgány zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (srov. bod 26 prvního rozsudku).
11. Na základě právního názoru vysloveného v prvním rozsudku byl žalovaný povinen odstranit soudem vytčené vady a doplnit za tím účelem v potřebném rozsahu dokazování. Žalovaný doplnil správní spis o listinný důkaz, z něhož je patrný souhlas Policie ČR s měřením rychlosti v obci Miličín – průtah I/3 a dále o smlouvu o spolupráci. První listinnou lze považovat správní spis za doplněný ohledně naplnění požadavků § 79a zákona o silničním provozu, tedy že úsek pozemní komunikace, na kterém obecní policie měřila rychlost, byl určen Policií ČR. V souvislosti se schválením úseku měření rychlosti Policií České republiky žalobce sice namítá, že žalovaný nedoplnil řádně skutkový stav, neboť do správního spisu doplnil pouze žádost o souhlas s určenými úseky měření, nikoli však souhlas samotný. Soud k tomu konstatuje, že toto tvrzení žalobce nemá oporu ve správním spise, neboť žalovaný doplnil do správního spisu listinu, která sice byla nazvaná jako „Žádost o souhlas s určenými úseky měření rychlosti MP Votice“, ovšem součástí této žádosti bylo i souhlasné stanovisko Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, dopravního inspektorátu Benešov ze dne 10. 6. 2010. Nic na tom nemění, že souhlas je umístěn na stejné listině jako žádost. Žalovaný tak postupoval při

zjišťování skutkového stavu v této části správně, když ověřil, že byl obecní policii řádně udělen souhlas Policie České republiky s prováděním měření rychlosti vozidel v obci Miličín na silnici č. I/3. Žalovaný učinil rovněž správný závěr, že obecní policie prováděla měření rychlosti v obci Miličín na silnici č. I/3 v souladu s § 79a zákona o silničním provozu.

12. K prokázání jaké skutečnosti však byla doplněna smlouva o spolupráci, není soudu zřejmé a nelze to dovodit ani z napadeného rozhodnutí. Je však zjevné, že žalovaný nijak nereagoval na soudem vytčenou vadu, že ze správního spisu neplynulo, a nadále z něho neplyne, jak byly naplněny požadavky § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, tedy jakým vhodným způsobem byla, a to před spácháním předmětného přestupku žalobce, uveřejněna informace o zřízení automatického technického systému, kterým byla rychlost změřena.
13. Takovým důkazem zcela nepochybně nemůže být smlouva o spolupráci, neboť z ní plyne pouze to, že se město Votice dohodlo se soukromou společností na provozování úsekového měření rychlosti a provozování kamerového dohledu, nadto tato smlouva byla uzavřena až řadu měsíců poté, co se žalobce přestupku dopustil a nepokrývá tak vůbec předmětný den 1. 4. 2017. Z hlediska prokázání čehokoliv k uvedenému dni je tak důkazem bezcenným. Jelikož žalovaný již žádné doplnění dokazování neprovedl, soud uzavírá, že žalovaný se řídil právním názorem soudu pouze částečně, neboť nejen že neprovedl k prokázání naplnění podmínek § 24b odst. 2 zákona o obecní policii žádné dokazování, nýbrž se touto otázkou nezabýval ani v napadeném rozhodnutí. Zatížil tak své rozhodnutí vážnou procesní vadou, spočívající v podstatném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Toto podstatné porušení ustanovení o řízení spočívá v nerespektování § 78 odst. 5 s. ř. s., které žalovanému ukládá řídit se v dalším řízení právním názorem soudu. Je proto již jen proto naplněn důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
14. Pokud jde o zbylé žalobní body, jakkoli již není soud povinen se jimi ve smyslu shora citované judikatury Nejvyššího správního soudu dále zabývat, přesto se k nim ve stručnosti vyjádří z důvodu procesní ekonomie, neboť žalovaný bude ve věci znovu rozhodovat. V této souvislosti soud již shora zmínil, že žalobce v nynější žalobě uplatnil částečně obdobné žalobní body jako v žalobě, o které soud již rozhodl prvním rozsudkem. Některé žalobní body ponechal žalobce dokonce zcela totožné. Pokud jde o žalobní body týkající se nedostatečně vymezeného skutku (okamžité měření vs. úsek), neodložení věci, postupu podle § 79a zákona o silničním provozu, problematiky, zda bylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy a nestanovení místa přestupku, soud odkazuje na závěry, které učinil v prvním rozsudku a který je účastníkům znám. Pokud jde o žalobní námitku týkající se neoznámení úseku měření rychlosti dopravní značkou, i této otázky se soud již v prvním rozsudku dotkl, přičemž konstatoval, že o umístění této dopravní značky není ve správním spise obsaženo nic, z čeho by bylo možné usuzovat, že se dopravní značka na uvedeném místě nacházela. Ani touto otázkou se však žalovaný blíže nezabýval, a to zejména s ohledem na to, zda by tuto dopravní značku bylo možné, za předpokladu prokázání jejího umístění v den spáchání přestupku, považovat za uveřejnění informace o měření rychlosti. S touto námitkou žalobce se proto žalovaný vypořádá v novém odvolacím rozhodnutí po vrácení věci soudem.
15. Žalobce v žalobě vznesl rovněž zcela novou žalobní námitku, týkající se absence veřejnoprávní smlouvy, na jejímž základě byla obecní policie (zde Městská policie Votice)

oprávněna plnit své úkoly na území obce, která není jejím zřizovatelem (zde obec Miličín). Tuto námitku žalobce nejen že neuplatňoval před správními orgány, nýbrž ji neuplatnil ani v předchozí žalobě. Vzhledem k tomu, že soud ruší napadené rozhodnutí z jiného důvodu, nezabýval se v tuto chvíli otázkou, zda by takovou žalobní námitku pokládal za nastalé procesní situace za přípustnou. Žalovaný se však touto námitkou v novém řízení zabývat bude muset, přičemž doplní o příslušnou veřejnoprávní smlouvu správní spis.

16. V samém závěru žaloby projevil žalobce nesouhlas se zveřejňováním jeho osobních údajů a osobních údajů jeho zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a navrhl naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. Vzhledem k tomu, že není tato argumentace směřována zdejšímu soudu, soud se jí dále nezabýval.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

17. Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná a proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé z důvodu porušení § 78 odst. 5 s. ř. s. [§ 76 písm. c) s. ř. s.]. Soud současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení žalovaný odstraní veškeré soudem vytčené vady, zejména doplní správní spis o veškeré podklady nezbytné k prokázání skutečností, které činí žalobce spornými a které soud výše specifikoval. K doplněným podkladům pro nové rozhodnutí umožní žalobci se vyjádřit a k jednotlivým doplněným podkladům a jimi prokázaným skutečnostem se v potřebném rozsahu vysloví v odůvodnění nového rozhodnutí. Při novém projednání věci jsou správní orgány vázány právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
18. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a odst. 7 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť neměl ve věci úspěch. V případě žalobce shledal soud v dané věci důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 60 odst. 7 s. ř. s. a rozhodl se náhradu nákladů řízení žalobci nepřiznat ze shodných důvodů, jako to učinil již v prvním rozsudku. Soud nevidí žádný důvod se od svého předchozího závěru odchýlit, jakkoli to byl i žalovaný, který svým procesním postupem přispěl k vadám řízení a opětovanému zrušení jeho rozhodnutí soudem. Nic se totiž současně nemění na tom, že i nynější žaloba je pokračováním dříve započaté obstrukční procesní strategie žalobce, resp. jeho zmocněnce, za jehož volbu je však žalobce odpovědný (nepodepsaná plná moc připojená k odporům proti příkazům o uložení sankce, podávání pouze blanketních odvolání), jejímž účelem je dosažení zániku odpovědnosti za přestupky v důsledku uplynutí prekluzivní lhůty. Soud přihlédl rovněž k tomu, že v odvolacím řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, byl žalobce opět zcela pasivní, přičemž poté znovu uplatnil obsáhlou žalobu, v níž nejen že zopakoval již dříve uplatněné žalobní body, ale uplatnil žalobní důvod zcela nový, s nímž předtím žalovaného neseznámil, ačkoli soud nepochybuje o tom, že mu tento důvod byl již dříve znám. Je tedy zcela zjevné, že žalobci ve skutečnosti nejde o to, aby byla ve správním řízení zohledněna jeho obhajoba, nýbrž o to, aby celé řízení co nejvíce zkomplikoval a prodloužil se shora uvedeným cílem zániku odpovědnosti za přestupek. Že tyto nebo podobné postupy jsou používány k uvedenému cíli, vyplývá např. z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 10 As 203/2014-48, ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33, či z poslední doby ze dne 10. 11. 2020, č. j. 10 As 97/2019-46 nebo ze dne 27. 1. 2021, č. j. 10 As 254/2019-33).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. března 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně